

Списъка на
любовта

Книга 1

MERRY
CHRISTMAS

Булка за Коледа

от автора на бестселъри
Натали-Никол Бейтс

НАТАЛІ-НИКОЛ БЕЙТС БУЛКА ЗА КОЛЕДА

Превод: Illusion

chitanka.info

Мейси Гейтс е нова в града и всичко, което иска за Коледа, е да срещне нови приятели. Когато новите ѝ познати ѝ разказват за Списъка на Любовта като начин да открие онзи специален човек, с когото да празнува Коледа, тя няма никакво желание да се включи в играта, но и не желае да разочарова приятелките си.

Обаче... Любовта намира Мейси, още преди да е успяла да прочете листчето с името на човека от Списъка.

Шон Маршъл е готов да преосмисли живота си след трагичната загуба на съпругата си. Срещата му с Мейси е като глътка свеж въздух и той веднага усеща, че тя би могла да стане част от живота му завинаги. Но Шон носи голям товар и частица от него би могла да се превърне в препъни камък за зараждащата му се връзка с Мейси.

Това, което той не знае е, че и тя има своите тайни.

Коледа приближава стремително, но дали Мейси и Шон ще успеят да намерят своето щастие заедно, или всеки от тях отново ще посрещне празника сам.

Мейси Гейтс беше повече от уморена. Докато седеше на плюшения стол, кафявите ѝ очи сълзяха. Преди около час си се чувстваше комфортно вкъщи и планираше да остане там, но изведнъж почувства нужда от човешко присъствие, затова излезе от дома си и хвана такси. Не беше живяла дълго в този район, когато се натъкна на магазина за вина *Que Syrah Syrah* и реши да влезе за няколко бутилки червено вино, с които да отпразнува приближаващите Ден на благодарността и коледни празници. Това, което откри в допълнение към виното, беше страхотна група жени, които се срещаха периодично в нещо, което представяха за книжен клуб, но по-скоро беше сбирка за клюки с вино и сладкиши.

Мейси си мислеше за приближаващия краен срок на предстоящата фотосесия за един изключително популярен сватбен блог и за която дори не бе започнала да се подготвя, когато внезапно някаква кошница се оказа в скута ѝ, без да разбере как и кой я бе сложил там. Тя бръкна вътре, като очакваше в нея да има разни петифури или шоколадови изкушения, но вместо това извади сгънат лист хартия.

— О, какво е това? Някакъв таен Дядо Коледа?

Незабавно в главата ѝ се появиха идеи за подаръци. Наскоро беше получила мостри на страхотни предмети, направени от природни материали като миниатюрни розови пъпки с парченца благороден метал, покрити със смола. Имаше огърлици, пръстени и обеци, за радост на всяко момиче.

— Не точно — отвърна Тейгън, собственичката на магазина за вино. — Това е мъжът, който е избран за теб от Списъка на любовта.

— Какво?

Мейси чу някакво хихикане из групата и се зачуди дали не е била задрямала на стола си, за да пропусне най-новата и явно най-откачена идея.

— Върху тези листчета са имената на най-подходящите ергени. Приятни мъже, които са добре проучени и одобрени. Всичко, което трябва да направиш, е да се обадиш на мъжа, чието име избереш от кошницата, и да го поканиш на среща — обясни Тейгън.

Мейси рязко пусна сгънатото листче обратно в кошницата и я подаде нататък. Вече беше напълно будна.

— Не, благодаря. Това не изглежда като приятна игра. Освен това, не искам да ме отрежат или да се срещам с непознати. Не съм

заинтересована.

— Аз ще го пробвам — извика Фин. Тя беше сравнително нова в групата. — Подходящите мъже тук не са много, а тези поне са препоръчани.

— И аз — въздъхна Дакота. — Празниците са кошмар, ако нямаш някой до себе си.

В този момент отвън пред магазина се чу клаксон.

Точно навреме. Перфектното бягство.

Мейси скочи на крака и грабна якето си.

— Е, дами, това е моето такси. Беше ми приятно, както винаги, но у дома ме чака работа.

Последва хор от сбогувания и Мейси тръгна към вратата, готова да излезе.

— Мейси, почакай!

Тя се обърна, като чу името си, само за да блъсне носа си в парченце хартия. Хвана го точно преди да падне на пода.

— Просто го вземи — настоя Тейгън. — Никога не се знае, може пък да имаш късмет.

Таксито отново наду клаксона. Мейси сви рамене, насили се да се усмихне и направи малко шоу с прибирането на хартиятката в джоба си. Нямахше нужда да разстрои някого или да е малката мис Негативизъм, особено с новите си приятели.

— Чао на всички, ще се видим скоро — каза с най-веселия си глас и излезе навън.

Нямахше намерение да се обажда на непознат и да го кани на среща. Не беше толкова отчаяна, че да си търси гадже.

За няколкото часа, в които не беше у дома, времето беше станало от студено, което можеше да се очаква за последните дни на ноември, до мразовито. Нямахше сняг, но пронизващият студ се просмукваше през якето ѝ и леден дъжд падаше тежко. Докато Мейси сядаше на задната седалка на таксито, беше благодарна, че се прибира вкъщи и още по-щастлива, че работи от преустроения таван на къщата си. Все още не я чувстваше като дом. Може би... рано или късно и това щеше да се случи.

След по-малко от пет минути от 15-минутния маршрут, таксито започна да се тресе и дави и някаква неприятна металическа миризма се появи във въздуха, преди колата да спре.

Точно от каквото имам нужда.

Без да каже и дума на пътничката си, шофьорът се обади сякаш на диспечера си, след това на някакъв вид спешна пътна помощ.

— Извинете — започна Мейси, след като той затвори телефона.
— Това ще бъде ли проблем за мен?

Човекът сви рамене.

— Не знам.

Тя завъртя очи. Вече беше изморена и нямаше да ѝ отнеме много време да загуби търпение и да се ядоса.

— Може ли да извикате друго такси, което да ме откара у дома?

— Ами, нека да проверя — каза мъжът и отново се обади по телефона.

След няколко минути напред-назад, той обърна горната част на тялото си към задната седалка, където Мейси се опитваше да запази спокойствие.

— Всички са заети. Ще мине около час, преди да дойде друга кола. Междувременно настанете се удобно.

Сега вече младата жена напълно изгуби търпение. Нямаше начин да седи в такси, в което мирише на застоял цигарен дим и стари пържени картофи, за неизвестен период от време. Намести чантичката си под мишница, отвори вратата на таксито и излезе.

— Ще се прибера пеш.

Заледените тротоари блестяха, докато стъпваше предпазливо. *Защо ѝ беше да обува обувки на ток?*, мислеше си тя нещастно, докато леденият дъжд плющеше в лицето ѝ, а вятърът съсипваше косата ѝ. Разходката до дома щеше да бъде дълга, така че по-добре да се стегне и да продължава да върви.

Само няколко коли минаха бавно по тъмните улици. Разбира се, градът беше толкова малък, че дори и през деня нямаше много трафик. Предположи, че хората бяха достатъчно умни, за да си останат по къщите, където бе топло и уютно. Не можеше да се обвинява, че излезе. Денят беше прекрасен и нямаше как да предположи, че зимата ще настъпи само за няколко часа. Или, че нейният късмет щеше да е толкова лош, че таксито ѝ да се счупи и да я окаже навън без шапка или ръкавици.

До дома ѝ оставаха петнадесет минути, когато вятърът се усили, размятвайки вече мократа ѝ дълга коса пред лицето. Пръстите ѝ бяха

толкова студени, че загубиха чувствителността си и непрекъснато ги търкаше в безполезен опит да ги стопли. Зад нея някакъв автомобил бавно се приближаваше все повече и повече, фаровете му осветяваха пътя ѝ по тротоара, подобно на Хензел и Гретел, следващи пътечка от камъчета, обратно към дома им, в който не беше топло и уютно.

Каква ирония? Тя почти се засмя при тази мисъл. Опитваше се да се върне обратно в къща, която, макар и с централното отопление, не даваше топлина на самотния си обитател. Леля Роуз беше достатъчно мила да се грижи за нея всяко лято, докато растеше. След смъртта ѝ преди няколко месеца, Мейси с изненада научи, че е наследила старата къща. Разбира се, възрастната жена, не се беше омъжвала и нямаше деца, така че може би изпитваше майчински чувства към Мейси. Когато колата не я подмина, по гръбнака ѝ премина тръпка на ужас. Дали някой не я преследваше? Май беше точно така. Дори и в това лошо време автомобилите се движеха по-бързо, отколкото този зад нея. Можеше да забърза, но краката я боляха безмилостно от високите токчета, които се бяха превърнали в кънки, докато се опитваше да остане изправена на тях. Спря. Може би колата щеше да я подмине. Вместо това, се приближи и бавно се изравни с нея. Когато се обърна да погледне, я обзе облекчение.

Беше полицейска кола. Прозорецът от страната на пътника се спусна и мъж с полицейска шапка, се наклони напред.

— Добре ли сте? Не е най-подходящото време за разходка.

Тя кимна бързо.

— Каквото такова. Таксито ми се счупи и съм принудена да се прибера пеш.

Пристъпи от крак на крак в отчаян опит да се стопли. Още веднъж вятърът изсвистя в ушите ѝ, които вече я боляха. Вратата се отвори.

— Скачайте. Ще ви закарам.

Изведнъж си спомни всички нискобюджетни филми, които гледаше късно през нощта по кабелната телевизия, където дружелюбният полицаи се оказваше сериен убиец, който се възползва от уязвими жени. И все пак понякога това, което се случваше във филмите, се случваше и в реалния живот. Майка ѝ и леля Роуз ѝ набиваха *не говори с непознати мъже, не се качвай в колите им, без*

значение колко безопасни изглеждат... или — спря мислите си и го огледа отново в слабата светлина — или колко големи сладури бяха.

— Благодаря, мисля, че съм добре.

Тръгна напред, но полицейската кола я настигна.

— Ще замръзнете в това време. Работата ми е да защитавам и служа.

Мейси отново спря. Звучеше достатъчно приятелски. И все пак...

— Искате ли да видите документите ми?

— О, не.

Тя се засмя нервно и се зачуди защо се държи така глупаво. Полицай, който изглежда носеше легитимна униформа и караше ясно обозначен автомобил, предлагаше да я закара до дома ѝ с топлатата си кола, далеч от природните стихии. Наистина беше непознат, но полицаите трябваше да са единствените непознати, на които можеш да се довериш. И все пак отново си спомни всички онези новинарски репортажи и, разбира се, нощната телевизия, която осигуряваше достатъчно страшни истории за престъпници, облечени като полицейски служители с фалшива идентификация. Разбира се, ако мъжът беше измамник, наистина се беше постарал да си направи добре разпознаваема полицейска кола. Всъщност, знаеше, че просто си измисля истории. Свръх развинуто въображение, породено от прекаленото много време прекарано сама, докато растеше. Черта, която я следваше дори и в зрелостта.

— Хайде, скачайте.

Накрая се предаде и се покатери на пасажерската седалка. Все пак не искаше да бъде груба с милия служител на реда, който предложи да я откара до дома ѝ. Другата опция беше бавно да се превърне в Замръзналата Шарлот.

— Много благодаря.

Топлината от радиатора на колата се просмука постепенно в тялото ѝ и един по един крайниците ѝ си възвърнаха чувствителността.

— Няма проблем. Къде да ви закарам?

— Блубери Буш роуд. Ако можете просто ме закарайте до началото на улицата, останалата част ще я мина пеш. Не искам да преча на работата ви. Знаем, че не сте таксиметров шофьор.

Той излезе на пътя и започна да пълзи по заледеното шосе.

— Вярвате или не, но това е част от работата ми. Не мога просто да мина покрай някой, който ходи пеш в ледена буря.

— Оценявам го. Мислех си, че в най-добрия случай, се превръщам в една от онези красиви антични кукли Замръзналата Шарлот.

— А в най-лошия?

— Някой да ме помисли за гигантско замръзнало рибено пръстче в канавката.

Мъжът се засмя, а смехът му по някаква причина я успокои. Беше истински, сърдечен смях. Хареса ѝ.

— И двата образа са лоши, но сериозно се съмнявам, че някой ще ви обърка със замръзнало рибено пръстче.

— Значи знаете какво е Замръзналата Шарлот?

Мейси обичаше незначителните факти, дори когато това бяха просто празни приказки с непознат.

— Ако си спомням правилно, а не съм много сигурен, че е така, някога имало прекрасна млада дама, наречена Шарлот, която излязла вечерта с група приятели на разходка с шейна в снега. Роклята ѝ била толкова красива, че отказала да си облече палтото над нея. Някак тя се отделила от групата и била открита след известно време замръзнала като кукла в снега.

— Еха-а, това е точно така. Впечатлена съм.

— Ако това ви впечатлява... фабриките за производство на кукли, особено в Европа, започнали масово производство на Замръзналата Шарлот през деветнадесети век. Доколкото знам, още има купища от тези плашещи играчки във всякакви размери, които все още могат да се намерят под развалините на фабриките, където са се произвеждали в Германия.

Беше впечатляващо.

— Това също е правилно. Аз всъщност ги колекционирам и ползвам някои от тях да правя страхотни бижута, когато имам време. Винаги ги търся по пазарите, особено миниатюрните. Както казахте, повечето от тях идват от разрушените фабрики в Германия. Бих се радвала да отида там някой ден и да потърся сама. С моя късмет, когато отида там, няма да е останала нито една.

Направи пауза и се обърна към него.

— Как така знаете толкова много за историята на Замръзналата Шарлот? Мислех си, че съм единствената, която се интересува от това.

— Чета много. Предполагам, че имам прекалено много свободно време. Особено преди. Дълго време бях в болница, после още по-дълго в клиника за рехабилитация. Там няма какво друго да правиш, освен да четеш. По-добре отколкото да мислиш за състоянието си, когато останеш задълго в такова място. — Направи пауза и бързо добави: — Не че съм неблагодарен за всичко, което направиха за мен, докато бях там.

Център за рехабилитация? Наркотици, алкохол? Вероятно не, осъзна тя. По-скоро рехабилитация след някакъв инцидент. Беше й интересно, а тя по принцип беше любопитно момиче. Но нямаше как да накара непознат мъж, когото беше срещнала преди по-малко от десет минути, да разкаже цялата си история. Затова не каза нищо повече.

— Това ли е вашата улица? — попита той, когато излязоха на Блубери Буш Роуд.

— Да. Не мисля, че има много улици, които да се казват Блубери Буш.

— Вероятно не — каза, като сви по пътя.

— Може да ме оставите тук. Живея на края на улицата. Мога да повървя.

— Глупости, ще ви оставя в безопасност до прага ви.

Коя беше тя да спори? Той беше мил мъж. Дружелюбен, общителен. Вероятно баща на пет деца.

— Благодаря. На номер четиридесет и пет. Краят на пътя.

— Тиха уличка, нали? — попита я. — Приятно място за живеене.

— Засега е добре. Живея в нея от няколко седмици. Преди прекарвах тук летните ваканции с леля ми Роуз. Не задълго, въпреки това.

Спря пред дома й и погледна нагоре.

— Страхотна къща! — възкликна.

Мейси хвана чантата си под мишница и се приготви да слезе от колата:

— Има нужда от ремонт. Но е голяма и топла и си е направо съвършена за мен.

Когато отвори вратата на автомобила, се изненада, че и мъжът излезе от нея.

— Обещах да ви доставя до вратата — заяви той.

Беше много симпатичен, призна си тя. От него не се усещаха никакви странни или плашещи вибрации. Пътеката до дома ѝ беше покрита със слой лед и изключително опасна. С всяка стъпка на високите токчета беше сигурна, че ще падне. Ще падне точно пред този прекрасен мъж. Преди да се случи най-лошото, той я хвана под ръка и я поведе към входната врата.

— Ето ви у дома, здрава и невредима. Точно както обещах... А, как се казвате?

— Мейси.

— Благозвучно име — каза с усмивка. — Аз съм Шон.

— Приятно ми е да се запознаем, Шон — отговори му вежливо.

— И на мен, Мейси.

Дори под слабата светлина на уличните лампи видя, че очите му са светли. Сини, представи си тя. Сини като ясно небе. Имаше лице, което колкото повече гледаше, толкова по-красиво изглеждаше.

— Е, благодаря, че ме докарахте до дома ми.

— Още веднъж, няма проблем.

Изглеждаше така, сякаш не бърза да си тръгва. Може би трябваше да го покани на чаша кафе или горещ шоколад. Само за да му благодари за добрината, убеждаваше себе си.

— Бихте ли искали да влезете да ви почерпя с нещо топло? За благодарност, че ме прибрахте у дома?

— Бих искал, но наистина трябва да се върна към задълженията си.

Сякаш от нищото извади визитна картичка между пръстите си, облечени с ръкавици.

— Ако някога отново се нуждаете от транспорт, или нещо друго, с което мога да ви помогна.

Това вече беше приятна изненада. Може би не беше женен и баща на пет деца. Свободните, подходящи мъже не бяха много. Да не споменаваме това, че беше нова в района и не познаваше никого, освен момичетата от магазина за вино. Би било хубаво да прекара част от коледните поразници с някой наистина симпатичен мъж. Разбира се, знаеше, че мисли прекалено оптимистично.

— Искате ли да си разменим визитките? — попита Шон.

За момент не разбра смисъла на думите му, след което мозъкът ѝ прещрака. Визитни картички, той искаше да си разменят визитките.

— Разбира се.

Отвори чантичката си и порови за пастелно розовата картичка с новата ѝ информация.

— Тук са домашният и мобилният ми номер, както и имейла.

Мили Боже, звучеше отчаяно, мина ѝ през ума, докато си разменяха визитките. Младият мъж тръгна назад по заледената пътека и тя затаи дъх да не се подхлъзне и падне. Имаше нещо малко странно в походката му. Нещо, което беше виждала и преди. Но беше замръзнало и може би странният начин на ходене беше в резултат от това.

— Лека нощ, Мейси. Приятна вечер — каза той.

— На вас също, Шон. Пазете се.

Изчака докато той подкара по алеята и фаровете на колата му изчезнаха в мъглата, и чак тогава затвори вратата и заключи. Свали якето си и го закачи в гардероба, преди да отиде в кухнята, където си направи чаша горещ шоколад. Докато водата завираше, разгледа визитката. Шон Маршъл. Симпатичен човек или поне първото ѝ впечатление беше, че е такъв. Може би щеше да ѝ звънне, а може би не. Ако не го направеше, тя имаше достатъчно много работа, с която да се занимава до края на годината. Мейси чу, че получи съобщение на телефона си и го извади от чантата. Беше от Тейгън: *Успя ли да се прибереш у дома без проблем? Кого изтегли от Списъка на любовта?*

Младата жена завъртя очи. Наистина ли приятелката ѝ си мислеше, че е толкова пропаднала, за да се обади на напълно непознат мъж и да опита да си уреди среща с него? Започна да пише остроумен отговор, когато любопитството я накара да се върне от кухнята до гардероба в антрето и да вземе листчето с името на подходящия за нея мъж от Списъка на любовта. Нямахше никакво намерение да се свързва с него, но можеше да каже на Тейгън кой е той, за да може да го пренасочат към друга жена, която би имала интерес да участва в играта.

Докато носеше листчето към кухнята, взе телефона си, за да напише съобщението. *И щастливият губещ е...* За момент тя просто се възря в мастилото върху хартията. Със сигурност някой се шегуваше с

нея, много безвкусна шега, или може би току-що беше получила удар — *Шон Маршъл*. Не можеше да бъде същият полицай, който толкова любезно я беше докарал до дома ѝ в ледената буря и дори я беше изпратил до вратата. Не, това беше шега, а Мейси не харесваше шегите, особено тези за нейна сметка. Върна телефона в чантата си, без да отговори, довърши горещия шоколад и се качи горе, за да си легне, твърдо решена да забрави за всичко, свързано със Списъка на любовта.

* * *

Булчинска рокля.

Проверена.

Дизайнерски червени обувки.

Проверени.

Дълги червени ръкавици.

Проверени.

Перлените обеци и подходящата огърлица, които купи от домашна разпродажба в началото на годината на смешно ниска цена?

За съжаление, не. Колкото и да бяха страхотни, цветът им беше слонова кост, а роклята беше снежнобяла.

Вместо това червена панделка на шията.

Проверено.

И накрая пръстенът.

Два пъти проверено.

Мейси въздъхна, докато гледаше майсторски направения пръстен с червен рубин, ръчно изработен от червена смола с метално златно листо в него. Не беше традиционната сватбена халка, със сигурност, но беше абсолютно подходящ за коледна булка. Беше изключително красив. Възнамеряваше да включи художничката и ръчно правените ѝ бижута от смола в своя блог „*Булка за без пари*“. Това, което започна една вечер като прищявка, се превърна в успешен бизнес. В блога си напътстваше младоженките с ограничен бюджет как да имат красиви елегантни сватби, независимо с колко пари разполагат. Купуваше сватбени и шаферски рокли втора употреба от разпродажби и онлайн търгове евтино — за частица от реалната им стойност, след което ги

префасонираше в оригинални творения и ги продаваше на бъдещи булки.

Когато нямаше възможност да държи роклите в наличност, тя разшири бизнеса си, като добави антични и ръчно изработени бижута, копринени цветя и всичко, за което една булка с ограничен бюджет си мечтае. В последната година започна да предоставя на булките информация за доставчици, които предлагаха услуги на ниски цени и които тя не можеше да осигури, като сватбени торти и кетъринг.

Най-хубаво от всичко беше това, че блогът ѝ стана толкова популярен и хората ѝ пращаха своите стоки безплатно, надявайки се тя да ги покаже в него. Това, което започна като обикновена мечта и стара булчинска рокля, се превърна в успешен бизнес от дома. Блогът ѝ беше забелязан от един по-голям и успешен блог с име „Съвети за елегантната булка“, който изпращаше фотограф и репортер следващата седмица. В последния момент поискаха да снимат перфектната визия на булка за Коледа с нисък бюджет. Да приготви тоалета с предупреждение само от една седмица ѝ отне цялото време. Отне ѝ и от времето за пролетните и летни проекти, по които работеше, но рекламата, която тя и „Булка за без пари“ щяха да получат, беше безценна.

Когато слънцето залезе в късния следобед, Мейси се почувства удовлетворена от прогреса си. Ансамбълът за фотосесията беше готов и последната статия в блога ѝ за майсторката на бижута от смола беше публикувана.

След доста време, прекарано във ваната, тя си облече халата и се приготви да слезе долу, за да потърси нещо, което да си стопли в микровълновата за вечеря и да погледа малко телевизия. Откакто се премести от Южна Флорида, това се беше превърнало в ежедневен ритуал. През деня беше заета с работа, но вечер самотата я обгръщаше. Мислеше си за всичко, което бе оставила във Флорида.

Приятелите си.

Страхотното време.

Хубав апартамент.

Нямаше си половинка.

Беше свободна жена.

Когато научи, че е наследила невероятната къща на леля Роуз, да се пресели в другия край на страната и да започне от нулата, беше

предизвикателство, което прие — шанс да започне нов живот. И щом като бизнесът ѝ беше мобилен, изобщо не се поколеба.

Особено след като майка ѝ, която през годините беше станала кисела и зловна жена след серия провалени връзки и бракове, отрязва Мейси от живота си, веднага щом разбра за наследството.

Но къщата, която помнеше от детските си години, беше бледо подобие на някогашното си великолепие. Леля Роуз не я беше поддържала много, освен елементарни поправки. Тапетите бяха стари и избелели, килимите се нуждаеха от подмяна, а кухненските уреди бяха над тридесетгодишни. И все пак, всичко това бе нейно и тя бе изключително благодарна, че има свой собствен дом. С времето, щеше да ремонтира и да замени старите уреди и мебели с нови.

Звънецът на вратата прекъсна мислите ѝ и младата жена скочи от дивана. Вероятно беше закъсняла доставка, предположи тя. В нейния бизнес доставките бяха непрестанни, дори и късно вечерта. Но когато отвори, там не стоеше куриерът, когото очакваше.

Там беше Шон Маршъл, облечен в ежедневно облекло — с дънки и дебело кожено яке. Можеше да види, че косата му е пясъчно руса, от което изпъкнаха прекрасните му сини очи.

Защо си тук? Почти го каза на глас, но в последния момент си прехапа езика. Никога нямаше да се държи грубо, но не можеше да приеме предварително заложената шега — или там каквото беше — от Списъка на любовта, че точно този мъж, който я спаси от това да се прибере до дома пеш в ледената буря, е същият, когото се очакваше да покани на среща. Все пак, явно и Шон също участваше в това. Нямаше друг начин. В живота нямаше такива съвпадения, беше убедена Мейси.

— Здравей, Шон. Радвам се да те видя отново.

Когато ѝ се усмихна в отговор, част от подозренията ѝ и пристъпа на гняв, се изпариха в студа.

— Разхождах се днес и видях това в един магазин за антики и разбрах, че трябва да го имаш.

В протегнатата му длан имаше миниатюрна кукла Замръзналата Шарлот. Мейси се влюби моментално.

— Купил си я за мен? — попита тя.

— Звучиш изненадана. Разбира се, че я купих за теб. Само заради изражението на лицето ти в момента, си заслужаваше.

Постави малката кукла в ръката ѝ. Мейси погледна нагоре към сините му очи.

— Благодаря ти много. Толкова съм... трогната. Това е страхотно. Заповядай вътре.

Тя се отмести, за да му направи път.

— Яла ли си нещо днес? — попита той, докато разкопчаваше якето си и го слагаше на гърба на стола.

— Не, готвех се да си направя нещо в микровълновата. Искаш ли спагети или може би рибени пръчици?

Надяваше се, че си спомня малката закачка от вечерта, когато му беше казала, как си е мислела, че ще замръзне като гигантска рибена пръчица, ако не я беше спасил от ледената буря. Когато се засмя, сърцето ѝ трепна леко. Не можеше да отрече, че харесва Шон Маршъл, но тънкият гласец в главата ѝ неумолимо ѝ напомни за Списъка на любовта.

— Какво ще кажеш за пържен ориз със свинско, пролетни ролца и пиле със сусам? Знам страхотен китайски ресторант, който прави доставки — предложи той.

— Как мога да откажа? Ето го телефона. Искаш ли нещо за пиене? Вино, бира, сода?

— Сода. Ще шофирам, така че никакъв алкохол за мен, благодаря.

— Имаш я — отвърна и се запъти към кухнята.

След два часа разговори, китайско и повече смях, отколкото някога се беше смяла, Мейси беше готова да забрави за Списъка на любовта. Шон Маршъл беше истинска наслада и тя се надяваше, че зародилото им се приятелство ще продължи и ще се развие.

— Какво ще правиш за Деня на благодарността? — попита тя затаила дъх, надявайки се на положителен отговор. Нямахше планове и се надяваше, че и с него е така.

— О, ще вечерям с родителите на жена ми.

Можеше да се закълне, че в този момент сърцето ѝ спря. Родителите на жена му! Беше женен? Стана от дивана и започна да събира кутиите от храна, безмълвно обвинявайки се, че като глупачка беше възложила прекалено големи надежди, че съвършеният необвързан мъж би се появил в живота ѝ.

— Родители на бившата ми съпруга — добави Шон, като също стана и започна да слага кутиите една в друга и я последва в кухнята.

Ритъмът на сърцето ѝ се върна до нещо почти нормално, но лицето ѝ пламтеше. Може би беше разведен, но все още празнува с родителите и вероятно с бившата си жена? Не искаше да има нищо общо с това. Нямахше начин да си позволи да се обвърже с този мъж, само за да се върне той към предишния си начин на живот.

— Значи си бил женен. Имаш ли деца?

Стараеше се тонът ѝ да остане неутрален, докато изхвърляше остатъците от храна в боклука и поставяше чиниите в мивката.

Той се пресегна и нежно я обърна с лице към себе си. Изражението му беше объркано. Наистина ли не разбираше, че да споменеш бившата си жена и да прекарваш празниците със семейството ѝ, не беше добро начало за нова връзка. Добре де, може би сама си беше измислила това за връзката.

— Не, нямам деца. — Направи пауза и попита. — Казах ли нещо, с което да те разстроя? Откакто спомена Деня на благодарността и казах, че ще празнувам с бившите ми тъща и тъст ти... не знам... изражението ти се промени.

— Изражение? Интересна дума. — Насили се да се засмее.

— Странно ли е това, че прекарвам празниците с бившите ми роднини?

— Не, предполагам, че не е. Ако ме беше поканил да дойда с теб, това вече щеше да е странно.

— Мейси, чуй ме — пресегна се и я докосна. — Жена ми загина в инцидент преди няколко години. Прекарвам време с тях, защото е нещо, с което ги карам да се чувстват добре.

Значи жена му беше мъртва. Сега се почувства още по-зле. Погледна на другата страна.

— Съжалявам за това, Шон, наистина.

Нещата вече си идваха на мястото — дългият му престой в болницата и последвалата рехабилитация, за които беше споменал. Да не споменава и странното поклащане в походката му. Той изглежда не искаше да споделя подробности. С върха на пръстите си обърна лицето ѝ към своето, взирайки се със сините си очи в нейните кафяви.

— Това не е нещо, което планирам да правя завинаги, Мейси. Бавно започнах да поставям граница между тях и себе си. Трудно е,

защото те загубиха единствената си дъщеря. Но аз трябва да продължа със своя живот.

Тя кимна.

— Разбирам те.

Младият мъж повдигна вежда.

— Наистина ли, Мейси? Истината е, че макар и да се срещнахме току-що, усещам искрата между нас. Харесвам те и искам да продължа да те опознавам. Ако това е нещо, което и ти искаш. Тази вечер си прекарах страхотно с теб.

— И аз те харесвам, Шон. Бих се радвала да продължим да се виждаме.

Имаше толкова много неща, които искаше да каже, но на този етап от изграждането на връзката им нямаше как да признае, че не иска да живее в сянката на починалата му жена, или техния брак, или това, че никога не беше излизала с вдовец. Майка ѝ казваше, че е без значение какъв е бил един човек приживе, когато си отиде, паметта му се поставя на пиедестал и се боготвори.

— Обещавам ти, че ако ме искаш, съм на твое разположение за коледните празници, а също и за Нова година — предложи той.

— Тогава е решено, Шон. Ще се радвам да прекарам Коледа с теб и, ако имаш желание, можеш да се отбиеш за десерт в Деня на благодарността. Може би в петък бихме могли да вземем елха и да я украсим. Какво ще кажеш?

Когато я прегърна нежно и устните му се спуснаха към нейните, тя вече знаеше, че отговорът му е „Да“.

* * *

Каква пълна и тотална бъркотия. Може би трябваше да остане достатъчно дълго сам, но беше неизбежно рано или късно Мейси да разбере тайната, която все още пазеше. Но той я харесваше. Наистина я харесваше. През трите години след смъртта на Лиза той малко или много беше потискал нуждата от жена в живота си. И с всяка душевно опустошителна година, която минаваше, самотата да се прибира в празната къща и редовните съобщения на телефонния секретар от семейството ѝ, ставаха дразнещи. Последното нещо, което искаше, бе

да нарани родителите на съпругата си. Те бяха загубили дъщеря си, така както той беше загубил жена си. Разбираше, че са леко обсебвачи — особено тъща му, с желанието си да го запазят в семейството, но Денят на благодарността с тях започваше да му тежи. Планираше да прекара следобеда и част от вечерта с тях, след което остатък от празника с Мейси.

За съжаление на Шон и зараждащата му се връзка с Мейси, нещата не се случиха точно така. Всичко започна като обичайна визита и тогава — уж изненадващо — се стигна до предварително уговорено запознанство с дъщерята на приятел на приятел. Скоро стана болезнено ясно, че бившите му роднини са му намерили нова подходяща съпруга. Денят продължи като неприятен безрадостен празник за всички. След като размени няколко неудобни фрази и възможната бъдеща съпруга си тръгна, бившата му тъща усети болки в гърдите и настоятелно го помоли да я придружи до болницата. В спешното отделение чакаха шест часа, които завършиха с информацията, че е в отлично здраве.

Сега, докато стоеше пред вратата на дома на Мейси Гейтс, продължаваше да търси, както беше правил цяла сутрин, думи, с които да обясни защо не дойде в дома ѝ предната вечер без дори да се обади или да предупреди. Изражението на лицето ѝ, когато отвори, казваше всичко.

— Какво искаш? — настоятелно попита тя.

— Мога ли да вляза и да ти обясня? Тогава, ако искаш да си тръгна, ще го направя.

— Чуй ме, Шон, ще го кажа ясно. Ако веднъж ми вържеш тенекия, не получаващ втори шанс. Дори не ми се обади по телефона.

Беше очаквал тази реакция от нея. Преди отново да опита да ѝ обясни, видя някаква суетня зад нея. Явно нямаше да избират коледно дърво и да го украсяват.

— Сега нямам време за това, Шон. След като снощи не се появи, реших, че и днешният ангажимент отпада. Обади ми се от блога „Съвети за елегантната булка“ и попитаха дали може да направим фотосесията днес и аз се съгласих. Искат да облека роклята, а фризьорът и гримьорът са вече тук. Нуждая се от реклама на бизнеса ми повече, отколкото от твоите оправдания. Очаквах повече от един полицаи.

От това заболя.

Преди да може да каже каквото и да е, някаква жена застана зад Мейси и постави ръцете си на раменете ѝ.

— Съжалявам, скъпа, не искам да те притискаме, но имаме график и под график имам предвид това, че всички нямаме търпение да се възползваме от шопинга в Черния петък, който да завършим с коктейли — каза тя, докато се смееше.

— Връщам се веднага, Блайт.

— Мейси, мога ли да ти се обадя по-късно? — прошепна той.

Внезапно жената надникна над рамото ѝ.

— Извинявай отново, скъпа. Ти — тя погледна право към него.
— Ти.

— Аз? — попита Шон.

— Кой номер си, тридесет и четири? Моля те, кажи, че си тридесет и четири.

Отне му минута да разбере какво точно го питат. За размера на панталона му.

— Горедолу — отвърна младият мъж, неспособен да си представи поради каква причина се нуждаят от мерките му. Блайт обърна Мейси към себе си. — Познаваш го, нали?

— Не, той е просто случаен психопат от улицата — излъга толкова спокойно, че Шон се изчерви.

— Да, познавам го — призна си накрая. — И точно сега си тръгва.

Другата жена се разсмя.

— Ти си истинско чудовище, скъпа. Харесва ми.

Мейси не изглеждаше никак развеселена от този коментар или това, че той все още беше пред вратата ѝ.

— Не, сериозно — започна Блайт. — Ако костюмът ти стане, ще се радвам да си на снимките с Мейси. Знаете, малко екшън между булка и младоженец. Трябва да изглеждате влюбени. Читателите предпочитат двойка пред самотна булка.

— *Недей!* — прошепна Мейси, докато група мъже носеха коледни дръвчета, украшения, маси и кутии с всевъзможни размери, струпани на пътеката. Блайт плесна с ръце.

— Да започваме. Бързо! Бързо! Качвайте всичко горе и го подредете. Работим по график.

Обърна се отново към него.

— И така...?

Не искаше да се прави на младоженец в куп щастливи снимки, които щяха да бъдат видени от кой знае колко много хора по света. Поне колегите и приятелите му не четяха сватбени блогове. Или той си мислеше така. Но ако с това помогнеш на бизнеса на Мейси, намалеше малко вината си и гнева ѝ, беше готов да се включи в шоуто. След това всеки можеше да тръгне по пътя си. Щеше да съжалява, ако всичко свърши така, след като беше започнал да я опознава и от това, което знаеше, вече беше луд по нея.

— Ще го направя, ако Мейси е съгласна.

— Няма нужда да го правиш — изрече тя с въздишка, която разтресе цялото ѝ тяло. Той се осмели да протегне ръка и да я докосне по лицето.

— Искам да го направя. Така че позволи ми.

Избутахта Мейси в другата част на къщата, докато в кабинета ѝ, който всъщност се намираше в таванското помещение, беше построена истинска зимна приказка. Шон изчака търпеливо, докато някаква жена накрая му подаде костюм, вратовръзка, риза и обувки.

— Можете да се преоблечете долу — каза му тя.

Младият мъж набързо разгледа обувките, тъй като обикновено те бяха проклятието на живота му. Не точно тази част от облеклото, но слагаха сол в раната.

— Няма да ми станат. Много са малки — отбеляза той.

Асистентката погледа към маратонките му.

— А твоите не са подходящи. Не може ли да си напъхате краката в тези за около половин час.

Шон изстена отчаяно.

— Не, няма как да стане.

Наведе се и вдигна крачола на дънките на левия си крак. Очите на жената се разшириха и тя се взира в крайника му няколко секунди преди да си възвърне хладнокръвието.

— Няма проблем. Няма да снимаме краката ви. — Излезе толкова бързо от стаята, че почти се препъна в собствените си крака по пътя навън.

В банята на втория етаж свали собствените си дрехи и облече костюма. Не изглеждаше никак зле, мина му през ума, докато слагаше

ръкавелите на бялата ленена риза пред огледалото и си сложи сакото. За кратко се върна към собствената си сватба и вълненията от деня. Беше хубаво най-накрая да се ожени за жената, за която мислеше, че ще бъдат заедно много повече от няколко години — макар че мразеше това, че не му позволиха да има мнение за самото сватбено тържество. Лиза и родителите ѝ взеха всички решения. И той, малко или повече, нямаше нищо против това. Не му пукаше, че никой от семейството или приятелите му не бяха поканени да се включат в церемонията, въпреки че беше чул приятели и роднините да шушукат, че са обидени от това изключване. Но за да запази мира между жена си и семейството му, не беше казал нищо. В края на краищата, сватбата беше хубава.

Отърси се от натрапчивите мисли. Днес нямаше да се жени наистина за Мейси. Не че имаше нещо против втори брак. Вече беше минал през всички етапи печал, след като загуби Лиза и едва не се прости със своя собствен живот. Когато мислеше за нея, вече я нямаше болката от липсата ѝ в живота му, а саморазрушаващата скръб беше омекнала и с това дойде възможността да приеме и надеждата да потърси нова любов. Нещо, което до днес мислеше, че бе открил в Мейси.

Казаха му да се качи на третия етаж на къщата, голяма отворена стая с островърх таван. Сега тя беше превърната в зимна приказка. Коледни елхи с цветни топки и лампички, под, покрит с изкуствен сняг и окачените светлини създаваха усещането за сватба на открито. Имаше празнично украсена маса с гигантска триетажна торта, която изглеждаше като истинска, но разгледана отблизо беше всъщност от стиропор. Шампанско искреше във високи кристални чаши и имаше цветя, навсякъде имаше цветя. Докато оглеждаше обстановката, под носа му беше бутната някаква папка. Той се обърна към Блайт.

— Преди да ви снимаме, трябва да подпишете тези стандартни документи — каза тя и натика химикала в ръката му.

Шон свъси вежди.

— Защо?

— За да може „Съвети за елегантната булка“ да използва снимките. Ако не подпишете, няма да можем да ги използваме.

Ставаше все по-сериозно. Мислеше, че са просто снимки за блог, над който булките ахкат. Сега му даваха да подпише декларация за съгласие? Блайт потропваше с крак и гледаше документа. *Да ги*

използват по своя преценка, бла-бла, още бла, за рекламни цели, бла... бла... И още, и още, вероятно адвокат трябваше да го погледне.

— Чуй ме, нали се казваше Шон? — Тя не изчака отговора му: — Наистина ни губиш времето. Наистина харесвам това, което Мейси прави, и правя изключение, за да я включа в нашия блог преди празниците. Ако не искаш да подпишеш, ми кажи, за да мога да променя всичко наново.

Нетърпението в гласа ѝ беше явно. Той се подписа и подаде папката и химикала на Блайт. Кого можеше да нарани с това? Никога. Това си беше неговият живот. Ако някоя булка искаше да гледа негови снимки пред фалшива торта по средата на фалшива Коледна сватба, какво от това. Наистина го правеше заради Мейси.

— Много добре — каза Блайт, — сега защо не отидеш да видиш своята коледна булка? Мисля, че вече е готова.

Не знаеше какво да мисли за това, че Мейси е *неговата* коледна булка. Тогава я забеляза и вече нищо друго нямаше значение. Стари неприятни спомени, правни термини. Всичко изчезна.

Тя беше съвършената коледна булка. Абсолютно и без съмнение! Не можеше да направи нищо друго, освен да я гледа. Роклята ѝ беше от снежнобяла коприна, която контрастираше с черната ѝ коса, оформена в къдрици. Дрехата беше направена така, че да обгръща всяка извивка на страхотното ѝ тяло, сякаш бе шита специално за нея. Коледно червени ръкавици покриваха ръцете ѝ до лактите. Някакъв вид червена панделка беше завързана около шията ѝ.

Колкото и красива да изглеждаше облечена така, лицето ѝ бе нещото, което го плени. Перфектни симетрични черти с шоколадовокафяви очи, в които можеше да се изгуби. Плътните ѝ устни бяха с червено червило с цвета на ръкавиците ѝ. Идеята да се сбогува с нея завинаги внезапно стана невъзможна. Ако беше възможно, беше влюбен в нея без дори да я познава достатъчно добре. Това, което знаеше, му харесваше, и то много, и наистина мислеше, че връзката им има потенциал да се превърне в нещо повече. Разбира се, Мейси му беше ядосана, че я остави сама вечерта в Деня на благодарността и с право. Освен това, той така и не беше намерил време да ѝ разкаже за своя проблем, който сам по себе си можеше да развали всичко. Пое си дълбоко дъх за самочувствие и отиде при нея.

— Изглеждаш направо възхитително, Мейси. Съвършената коледна булка.

— Благодаря. Ти също изглеждаш страхотно.

Тонът ѝ беше хладен, но вече звучеше повече като болка, отколкото като гняв.

— Знаеш, че няма нужда да правиш това, Шон.

Взе ръката ѝ, облечена в ръкавица, и я целуна.

— Знам, че не е необходимо, но искам да го направя.

Преди да успее да му отвърне, Блайт се намеси:

— Да, точно така, съвършената коледна двойка, които са лудо влюбени и току-що женени, очакващи перфектното бъдеще завинаги.

Помисли си, че през лицето на Мейси премина някаква мимолетна гримаса. Очертаваше се да бъде една дълга сутрин.

* * *

Оказа се, че утринта се превърна в едно от най-хубавите преживявания на Мейси. Макар че само се *преструваше* на булка. С таванското ѝ ателие, превърнато в Коледна приказка, и тя облечена със сватбената рокля, която беше превърнала сама в уникално творение, беше въртяна и навеждана, и държана близо, и псевдо съпругът ѝ я гледаше с обожание, докато фотографът правеше сякаш стотици снимки. Имаше го момента с разрязването на фалшивата торта, с ръката му върху нейната, докато се преструваха, че режат високото бяло чудо от стиропор и боя. И тост с шампанско. С истинско шампанско! Мейси трябваше да си признае, че Шон се справяше отлично в ролята си на младоженец. Разбира се, вече беше минал през една сватба и брак преди и все още носеше емоционален товар от това. Фактът, че ѝ върза тенекия предишната вечер, го доказваше. И все пак, нямаше да позволи на случилото се, или по-скоро на не случилото се предишната вечер да ѝ развали преживяването.

— Добре, манекени, само още малко... голямата целувка между булката и младоженеца.

Макар че с Шон се бяха целували преди, чувството беше странно при неизяснената ситуация и около дузината непознати, които наблюдаваха всяко тяхно движение. Внезапно от топлината от лампите

и шампанското, изпито на празен стомах, по врата ѝ изби пот. Колкото и откачено да изглеждаше, въпреки че беше на една крачка от припадък, тя се притесняваше, че гримът ѝ ще започне да се разтича и ще обезобрази лицето ѝ. Шон се спусна и обви ръка около кръста ѝ и я задържа до себе си.

— Добре ли си? Дори под грима си пролича, че пребледня.

В сините му очи имаше толкова загриженост, че ѝ се прииска да се притисне още по-силно в него. Наистина го харесваше, но след предишната нощ...

— От горещината е... и лампичките... и многото шампанско — успя да каже.

— Искаш ли да приключваме? — попита я.

Вентилатор от другата страна на стаята правеше лек бриз и замаяността започна да изчезва.

— Къде беше вентилаторът преди десет минути? — прошепна му тя.

Той се засмя и я целуна леко по бузата.

— Не разваляй грима все още — простена Блайт. — Готови?

Шон повдигна едната си вежда.

— Давайте.

Мейси не можеше да спре да се усмихва до уши. А трябваше да изглежда като скромна, току-що омъжена булка. Такава, която сама си е направила сватбата с малък бюджет с помощта на „Булка за без пари“ и „Съвети за елегантната булка“.

Той я взе в ръцете си, наведе я назад и притисна устни до нейните. Когато се отдръпна назад с няколко инча, в очите му имаше толкова много емоция, че тя разбра, че никога няма да я изостави. Или да я остави отново да го чака.

Мейси въздъхна облекчено, когато Блайт и екипът ѝ събраха багажа си и напуснаха къщата. Роклята беше свалена и върната на закачалката, обувките прибрали в кутията и силният грим за снимките измит. Беше благодарна за предстоящия албум в „Съвети за елегантната булка“ и беше забавно да се облече като коледна булка, но изпита задоволство, когато всичко свърши и нямаше търпение да види снимките и статията в блога.

Настъпи време да разбере какво се случва с връзката ѝ с Шон. Искрено се надяваше, че той има правдоподобно обяснение да не се

появи и да я остави да го чака, дори без да ѝ се обади по телефона. Наля си кафе и го покани да остане, макар че той изглежда не бързаше да си тръгне.

— Благодаря ти за това, което направи днес за мен и моя бизнес.

Седна до него на дивана.

— Беше ми приятно да го направя. Трябва да си призная, че беше и забавно. Когато съм с теб, винаги е забавно. Ти се превърна в свежия полъх в живота ми. Мисля, че наистина трябва да поговорим сериозно. Има няколко неща, няколко наистина важни неща, които не съм ти споделил, и те може да съсипят всичко. Дори повече от това, когато не се появих за десерта в Деня на благодарността.

Топлина се разля по лицето и гърдите на Мейси, подобна на тази, от която почти припадна по време на фотосесията, затова бързо вдигна чашата с кафе и отпи от силната подсладена течност. Не беше сигурна, че иска да чуе какво има да ѝ каже. Думите „може да съсипят всичко“ не бяха от тези, които една жена иска да чуе в началото на връзката си с някого. Сигурно имаше нещо общо със Списъка на любовта. Беше прекалено голямо съвпадение да я срещне, след като избра името му от кошницата в магазина за вино.

— Добре, нека започнем с предишната вечер.

Надяваше се да отложи сериозния момент. Може би не беше толкова лошо. Ако Списъкът на любовта ги беше събрал, тогава всичко беше наред, или поне се надяваше.

— Знаеш, че бях у родителите на бившата ми жена за Деня на благодарността.

Тя кимна.

— Знам.

Той дълбоко си пое въздух.

— Добре, вчера те прекалиха. Имам предвид, че съм си мълчал за много неща, с които не съм съгласен, само защото знам, че още ги боли от загубата на дъщеря им. Това е нещо, което никога няма да преодолеят... загубата на дете.

— Не мога да си представя нищо по-лошо от това да надживееш детето си.

— Когато отидох в дома им, те не бяха сами. Бяха ми намерили нова съпруга.

Шокът от казаното направо я разтърси. Правилно ли го беше чула? Имаше късмет, че не пиеше кафе в този момент, защото със сигурност щеше да се задави.

— Нова съпруга?

— Може би не точно съпруга. Това е прекалено силна дума. Все пак така се почувствах. Определено бяха уредили срещата.

— И това те разстрои? — попита Мейси. Знаеше, че е лошо да се надява на това, но наистина го харесваше.

— Разбира се, че ме разстрои — изстреля той. — Не е нещо, което правят, защото ме обичат, а за да ме контролират. Дълго време търпях телефонни обаждания, изненадващи посещения от чувство за дълг, но да ми изберат следващата партньорка, с това преминаха всяка граница.

— Жената толкова зле ли беше?

— Не, просто се оказа в същата ситуация като мен преди три години. Съпругът ѝ е починал наскоро и родителите на бившата ми жена мислели, че това е достатъчно за една перфектна връзка. Да не споменавам също, че жената е приятел на приятел или нещо подобно.

Спря за момент, стисна устни и продължи.

— Знам, че това ме кара да звучи като пълен мръсник, Мейси, но аз загубих съпругата си и се справих с това толкова добре, колкото можах. Не мога в момента да се справя с друг човек, който преминава през същото.

Тя се доближи по-близо до него и хвана ръцете му.

— Това не те прави мръсник, Шон. Прави те човек. Мъж с чувства и емоции, и това ми харесва. Много.

— Благодаря ти — каза той тихо. — Все пак, след като жената си тръгна, аз най-после се изправих срещу тях. Най-вече срещу тъщата ми. Тя се казва Луис. Преди дори да успея да довърша, тя се хвана за гърдите и започна да диша тежко.

— Мили Боже! — отбеляза Мейси. Това ѝ прозвуча като фалшив сърдечен удар, за да се предизвика съжаление или да се прекрати неприятен разговор, но не каза нищо. Ако беше истина, Луис беше майстор на манипулациите.

— И това доведе до цялата история с линейката. „Ела с мен, Шон“. После разговорът с тъста ми за това колко деликатно е здравето на Луис. Цялото пътуване от вина. Часове наред в спешното отделение,

което доведе само до това лекарят да ни каже, че тя е в отлично здраве. Не искам да казвам, че беше преструвка, но в най-добрия случай страда от тревожност, което е напълно нормално за човек, загубил някого, когото обича, и е време да го приеме с помощ от професионалист. Вече знам, че да съм близо до тях не им помага. Те просто трябва да го приемат.

— Съжалявам за всичко това. Мога да си представя дилемата ти — да не искаш да ги отрежеш и нараниш, но да трябва да продължиш своя собствен живот.

— Съжалявам, че не се обадох, Мейси. Отнесох се с времето и после трябваше сам да премисля всичко. Случилото се не ме оправдава, но мога да те уверя, че няма да се повтори. Със сигурност правя грешки, но никога не ги правя отново.

В гласа му се усещаше искреност, в изражението му също и тя знаеше, че казва истината. В този момент голямо бреме падна от плещите ѝ.

— Добре, Шон, нека оставим тази нощ зад нас и да се концентрираме върху предстоящото.

Внезапното изражение върху лицето му ѝ подсказа, че има още. Нещото, което можеше да съсипе всичко. Стисна леко ръката му, за да го окуражи да продължи.

— Какво има, Шон? Изглеждаш толкова тъжен. Моля те, кажи ми истината. Ще се почувстваш по-добре, уверявам те.

— Знаеш за инцидента... за Лиза... за времето, което прекарах в болницата и рехабилитацията...

— Знам онова, което ми каза — отговори чистосърдечно тя. Всъщност не знаеше много за инцидента, а само основните факти. Било е зима, колата им е ударена и Лиза загива. Това беше всичко.

— Да, все още имам белези и...

Той спря да говори и Мейси видя, че лицето му пребледнява. Какво можеше да е толкова ужасно, че да не може да го изрече.

— Може би просто трябва да ти покажа — прошепна мъжът.

Мейси се подготви за онова, което предстоеше. Той се наведе и нави левия крачол на дънките си. Знаеше, че трябва да се шокира от това, което ще види, но всъщност го подозираше от начина, по който ходеше.

— Имаш изкуствен крак — отбеляза очевидното.

— Не изглеждаш изненадана.

Как да го кажа деликатно? — чудеше се тя. С истината.

— Шон, подозирах, че нещо не е наред с крака или стъпалото ти от начина, по който ходиш. — След което добави бързо: — Знам, защото имам приятел във Флорида с протеза. Той, без да иска, се простреля в крака, но увреждането беше сериозно. Получи се инфекция и загуби крака си до над коляното.

— Защо не каза нищо? — попита Шон, докато оправяше панталона си.

— Не исках да те засрамя или да засрамя себе си, ако не бях права. Знаех, че ще ми кажеш, когато си готов, а сега си готов.

— Да не би да ми казваш, че това не те притеснява?

— Само заради болката, която си изпитвал и сигурно още изпитваш.

Той изглеждаше успокоен.

— Всеки ден се измъчвах, като знаех, че трябва да ти кажа, и се страхувах, че ще се откажеш от мен, когато го направя. Това е нещо сериозно, Мейси. Имам предвид, че е под коляното, извадих късмет, ако това е правилната дума.

— И въпреки това, виж, колко много си постигнал. Възстановил си се и сега работиш отново в полицията. Това е нещо, с което трябва да се гордееш. Нещо възхитително. Аз със сигурност ти се възхищавам.

— Съжалявам, че не ти казах по-рано.

— Каза ми, когато беше готов да го направиш. Сега направи нещо за мен.

— Всичко — обеща Шон.

— Не крий нищо толкова важно от мен повече. Аз съм голямо момиче и мога да се справя, вероятно ще те разбере.

— Имаш думата ми. — Той сложи ръка на сърцето си и подпечата обещанието си с целувка.

* * *

Нещата не можеха да са по-добри за Мейси. Тази Коледа се очертаваше като най-добрата в живота ѝ. Всеки ден, който прекарваше

с Шон, я правеше щастлива и тя наистина беше, без съмнение, лудо влюбена в него. Със сигурност беше прекалено скоро, но когато нещо е толкова правилно, просто го знаеш и не го оставяш да ти се изплъзне.

И тя дължеше срещата си с Шон на Списъка на любовта и момичетата от книжния клуб. Отиваше към магазина за вино, за да остави бижутата от смола, които беше купила за приятелките си като коледни подаръци, и за да открие коя от тях е поставила името на този страхотен мъж в Списъка.

Помещението беше празнично украсено за предстоящите коледни празници и Мейси слушаше, докато всички жени разказваха за преживяванията си с мъжете от Списъка на любовта. Имаше доста драма, но накрая всички бяха щастливи, а това беше най-важното. Тя има разказа за прекрасната си връзка с Шон и се извини на всяка от тях за това, че беше подценила силата на Списъка.

— И така, на коя от вас трябва да благодаря, че е сложила името на Шон в кошницата? — попита, докато чупеше бисквитка с формата на елха на две, преди да сложи едната половинка в устата си.

Всички жени се спогледаха, след това обърнаха очи към нея и всяка една изглеждаше изумена.

— Не беше ли Люк Панард твоята среща? — попита Тейгън.

— Люк Панард? Нямам идея кой е той. Шон Маршъл е името на листчето, което отворих у дома.

— Някой познава ли Шон Маршъл? — попита Тейгън.

Всички поклатаха глава и отрекоха, от което Мейси се почувства още по-объркана. Това ли беше идеята на някого за шега? Ако е така, на нея не ѝ беше смешно.

— Хайде, моля ви, не се шегувайте с мен. Някой е сложил името на Шон в списъка. Не съм си го измислила.

— Разбира се, че не си, но... — гласът на Дакота заглъхна.

Домакинята им се изправи.

— Хайде да се радваме за Мейси и да прием за връзката ѝ с Шон. Всички сме щастливи, че намери любовта.

— Може би някой коледен ангел е сложил името му в Списъка на любовта. И по-странни неща са се случвали на Коледа — добави Фин.

Мейси се насили да се усмихне и се присъедини към тоста. Нещо определено не беше наред. Шон ли е успял някак си да сложи името си в кошницата? Тя знаеше, че подобни съвпадения няма как да

се случат. Възможно ли е да я е следил? Внезапно вече не се чувстваше толкова щастлива от Коледата.

* * *

Това трябваше да е перфектната Коледа. Беше лудо влюбена в мъжа, за когото мислеше, че е перфектен. Имаше си собствен дом и работа, която обичаше. Дори си позволяваше да мечтае за брак и семейство в не много далечното бъдеще.

Може би трябваше да забрави за цялата история със Списъка на любовта и веднъж в живота си да бъде щастлива. И все пак знаеше, че това ще ѝ тежи, докато не попита Шон за истината, а това криеше голям риск. Как щеше да се почувства той, ако разбере, че е част от някаква шега? Идеята, че група жени са решили да се позабавляват. Ако тя беше на негово място, със сигурност нямаше да е щастлива. Точно затова не искаше да има нищо общо със Списъка поначало. Имаше прекалено много възможности някой да бъде ядосан или наранен.

Веднага след като Шон влезе в дома ѝ и я вдигна в силните си ръце, целуна я страстно под имела до съвършено украсената им елха, съмненията ѝ се завърнаха. Знаеше, че да отлага неизбежното само ще влоши нещата и за двамата.

— Шон какво знаеш за нещо, наречено *Списъка на любовта*? — попита го няколко часа по-късно, когато намери кураж, докато се готвеха да гледат филм и да поръчат пица.

— Списъкът на любовта? Никога не съм чувал за него. Какво е това, филм?

Мейси се изсмя нервно.

— Не, не е филм.

Седна до него на дивана.

— Знаеш за читателския клуб, който посещавам във винения магазин *Que Syrah Syrah*?

— Имаш предвид мястото, на което обменяте клюки и никога не говорите за книги?

— Да, това е. Е, изглежда, че преди известно време момичетата са измислили нещо, наречено *Списъка на любовта*. Практически, в

него всяка от тях слага в кошница името на необвързан, симпатичен мъж. Всяко необвързано момиче избира име и има задачата да си уреди среща с него. Всъщност той доведе до няколко сватби в групата.

— Звучи ми като измама — каза Шон, докато отпиваше от горещия шоколад, който му беше приготвила. Тогава внезапно лицето му смени изражението си в неподправен ужас.

— Мейси, не ми казвай, че...

— Не исках да съм част от това — твърдо заяви. — Те на практика ме насилиха да си взема листче. Тогава таксито ми се счупи и ние се срещнахме... и аз открих името ти върху листчето и така нататък.

Тя на практика дишаше прекалено учестено. Той скочи от дивана.

— Никоой не те принуждава да правиш нищо, Мейси. Ти си най-силната жена, която познавам — отвърна Шон. — Това е настина гаден номер, който ми скрои. Имам предвид, че те обичах. Наистина, наистина те обичах. Мислех, че имаме нещо специално. Нещо, което ще бъде постоянно. Сега разбирам, че съм просто майтап... Засрами се!

Обичах.

Каза го в минало време. Може би за него вече бяха приключили. Колкото и да беше ядосан, Мейси разбра едно нещо. Никога не я беше преследвал. Беше наистина бесен. Срещата им през онази ледена нощ наистина е била първата между тях. Това, че призна за Списъка на любовта, може би съсипа всичко.

— Мислех си, че ме преследваш, Шон. Това беше единственото нещо, което имаше смисъл.

— Какво? — изстреля той.

— Не бях погледнала листчето с името от Списъка, преди да се срещнем. Нямах никакво намерение да се обаждам на мъжа. Тогава видях твоето име. Помислих си, че е някаква ужасна шега, която си правиш с мен. Прехвърлих всякакъв вид глупави сценарии в главата си, защото гледам прекалено много телевизия.

Накрая сълзите, с които се бореше, потекоха по лицето ѝ.

— Пазиш ли все още листчето? — попита я.

Тя кимна, отиде до кухнята и взе сгънатата хартийка, която държеше под буркана със захар. Бутна я в ръцете му.

— За твое сведение, беше под буркана със захар, нямам идея защо я държах там — бързо изстреля Мейси и потъна в сълзи.

— Хей, спомням си, че аз го написах. Не познаваш ли почерка ми? — учуди се той.

— Още един от многото ми недостатъци — подсмръкна тя, като успя да вкара малко сарказъм през сълзи.

— Бяха ми свършили визитките и написах това за една възрастна дама, която беше объркана и беше слязла на грешна автобусна спирка. Казах ѝ да ми се обади, ако има нужда от превоз. Предполагам, че тя я е изпуснала.

— В магазина за вино! Някой може да я е видял и да е помислил, че е част от Списъка на любовта. — Успя да го каже през нова поредица сълзи. Той беше помогнал на объркана стара дама, точно като в някои романтичен филм. Това я накара да го заобича още повече.

— Ела тук.

Той разтвори ръце. Мейси искаше да се инати. Искаше да каже *Не, ти нарани чувствата ми, макар че заслужавах част от това*, но вместо това се хвърли в прегръдките му.

— Съжалявам, Шон. Трябваше веднага да ти кажа.

Той повдигна брадичката ѝ.

— Хей, има и много неща, които аз не ти казах в началото. Ти успя да приемеш моя емоционален товар, а аз тотално прекалих с някаква глупава игра с любовен списък. Няма да позволя на нещо толкова тривиално да съсипе това между нас. Имаш ли шампанско в хладилника?

Може би не беше чак толкова ядосан.

— Има една бутилка за Нова година, но мога да купя друга.

— Добре, нека я отворим. Искам да празнуваме събирането ни заедно. Без значение как се е случило — Списъка на любовта, лошото време, счупеното такси, това е Съдбата. Обичам те, Мейси Гейтс.

Тя избърса сълзите си.

— И аз те обичам, Шон Маршъл. Сега и завинаги.

* * *

Бъдни вечер

— Знаеш ли, тези снимки са толкова добри, че няма да имаме нужда от луксозна сватба. Просто може да подпишем в ритуалния дом и да ги покажем като снимки от сватбата ни — каза Шон, докато разглеждаха страниците на „Съвети за елегантната булка“.

И беше прав. Снимките показваха абсолютно реалистични булка и младоженец на сватбения им ден. Напълно щастливи, истински влюбени. Това беше така, защото бяха влюбени. Нямахше значение как се бяха намерили, било им е писано да го направят. Радостта и любовта, които изпитваха, бяха толкова силни, че бяха очевидни.

— Знаеш, че няма да те лиша от голямата ти бяла сватба.

Целуна я по бузата и Мейси можеше да се закълне, че любовта се удвои още веднъж.

— Не се нуждая от голяма, пищна сватба. Има нещо в интимните сватби, само двамата младоженци пред съдията и после отиват на някое тайно романтично място, което винаги ще си спомнят и ще ценят.

— Значи може да се видиш омъжена за мен? — попита той.

Обърна се към него.

— Да не би да ми предлагаш брак? — контрира го тя.

Не беше изненадана. Той говореше постоянно за брак и семейство.

— Със сигурност искам да се оженя за теб. Искаш ли да се омъжиш за мен и да ме направиш най-щастливият мъж на земята? Да ми подариш най-страхотния подарък за Коледа, който бих могъл да получа, и най-хубавата Нова година?

Мейси хвана лицето му в ръце и погледна красивите му сини очи. Беше толкова щастлив, че можеше не само да го види в изражението му, а и да го почувства как струи от него.

— Мога да ти дам всичко това и дори още повече.

И тя скрепи обещанието си с целувка.

Издание:

Автор: Натали-Никол Бейтс

Заглавие: Булка за Коледа

Преводач: Illusion

Година на превод: 2018

Език, от който е преведено: Английски

Издание: Първо

Издател: Читанка

Година на издаване: 2018

Тип: Разказ

Националност: Американска

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/8361>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.